

SARAH LARK

DE SCHADUW

VAN DE

KAURI-BOOM

Vertaald door Jolanda te Lindert

De Fontein

Kind van de sterren

Nieuw-Zeeland, Dunedin en Waikato

1875-1878

Engeland, Londen, Wales, Cardiff en Treherbert

1878

1

‘Dus tot nu toe kreeg ze privées?’ Mevrouw Partridge, directrice van de gerenommeerde Otago School voor Meisjes in Dunedin, keek Matariki en haar ouders streng aan.

Matariki keek rustig terug. Ze vond de oudere dame met haar donkere kleren en lorgnet een beetje vreemd. Mevrouw Partridge was misschien even oud als haar oma’s in het Maori-dorp, maar daar droeg niemand een bril. Toch vond ze de directrice niet echt angstaanjagend en ze was ook niet onder de indruk van dit vertrek met de donkere, zeer waarschijnlijk uit Engeland geïmporteerde meubels, de zware volants voor de hoge ramen en de vele boekenplanken aan de muren. Matariki vond wel dat haar moeder zich vreemd gedroeg. Haar moeder was de hele rit van Lawrence naar Dunedin al opgewonden geweest, op het hysterische af, en had steeds iets aan te merken gehad op Matariki’s kleren en houding. Het leek bijna alsof zij zelf moest slagen voor de toets die haar dochter zou worden afgenomen.

‘Niet echt, M...’ Lizzie Drury kon zich nog net inhouden. Bijna had ze de directrice onderdanig Madam genoemd en tijdens het voorstellen een kniebuiging gemaakt. Lizzie gaf zichzelf een standje: ze was al ruim tien jaar getrouwd en de meesteres van Elizabeth Station, een boerderij in de buurt van Lawrence. Het was heel lang geleden dat ze als dienstmeisje had gewerkt, maar ze kon er niets aan doen, ze raakte nog altijd geïntimideerd als iemand zich voornaam gedroeg. ‘Mevrouw Partridge,’ zei ze, met een vaste stem hoopte ze, ‘onze dochter zat eigenlijk in Lawrence op school. Maar die nederzetting loopt langzaam leeg nu de goudgravers verder zijn getrokken. De mensen die er nog wonen... nou ja, daar willen we de kinderen in elk geval niet meer naartoe sturen. Daarom hebben we hun onderricht het afgelopen jaar zelf geregeld. Maar... onze huislerares heeft inmiddels haar grenzen bereikt.’

Lizzie controleerde zenuwachtig of haar kapsel nog goed zat. Ze droeg haar kroezige donkerblonde haar keurig opgestoken onder een vlot hoedje. Misschien was het hoedje te vlot? Vergeleken met me-

vrouw Partridge' waardige, maar kraaiachtige verschijning waren het zachte blauw en de pastelkleurige bloemen bijna te gewaagd. Om serieuzer te lijken had Lizzie het liefst haar saaie kapothoedje uit het verste hoekje van haar kledingkast gepakt en opgezet.

Daar had Michael echter een stokje voor gestoken. 'We gaan naar een school, Lizzie, niet naar een begrafenis!' had hij lachend gezegd. 'Ze nemen Riki heus wel aan. Waarom ook niet? Ze is een opgewekt kind. Ach, en zo niet... dit is niet de enige meisjesschool op het Zuider-eiland!'

Lizzie had zich laten overhalen, maar nu, onder de strenge blik van de directrice, schaamde ze zich diep. Of de Otago School voor Meisjes nu wel of niet uniek was: Matariki was beslist een bijzonder geval...

Mevrouw Partridge speelde met haar lorgnet en keek nu echt afkeurend. 'Dat is interessant, kindje,' zei ze, voor het eerst tegen Matariki en niet tegen haar ouders. 'Je bent – wat was het ook weer? – net elf. En nu zijn de mogelijkheden van je huislerares al uitgeput? Dan moet je wel een hoogbegaafd kind zijn!'

Matariki, die de ironie volledig ontging, glimlachte – een glimlach waarmee ze altijd iedereen voor zich innam. 'De oma's zeggen dat ik slim ben,' beaamde ze met haar melodieuze, zachte stem. 'Volgens Aku kan ik meer *haka* dansen dan de andere meisjes van mijn leeftijd. En Haeata zegt dat ik *tohunga* zou kunnen worden, genezeres, als ik meer over plantkunde leer. En Ingoa...'

'Hoeveel oma's heb je, kind?' vroeg mevrouw Partridge verbaasd.

Matariki keek even met haar grote, lichtbruine ogen in het niets, terwijl ze in gedachten de oudste vrouwen van de stam telde. Dat ging snel – ook wat rekenen betreft was ze al heel ver voor haar leeftijd, hoewel dat minder te danken was aan huisleraren, leraren of 'oma's' en meer aan haar zuinige moeder. 'Zestien,' zei ze.

Mevrouw Partridge keek weer met haar waterige blauwe ogen naar Matariki's ouders.

Door die blik kon Lizzie geen woord meer uitbrengen.

'Ze bedoelt de oudere vrouwen van de Maori-stam in onze buurt,' zei Michael. 'Bij de Ngai Tahu is het gebruikelijk om niet alleen je biologische oma's, maar alle oudere vrouwen "oma" te noemen. Dat geldt ook voor opa's, tantes en ooms, vaak zelfs voor moeders.'

'Dus ze is uw eh... biologische kind niet eens.' Mevrouw Partridge leek dat een opluchting te vinden, omdat Matariki niet erg op haar ouders leek.

Michael Drury had weliswaar net als zijn dochter donker haar, maar zijn ogen waren even blauw als de lucht boven Ierland en ook aan zijn uitspraak was nog te horen waar hij vandaan kwam. Hij had een hoekig gezicht, niet rond zoals dat van Matariki, en een lichtere huid. Haar tendere lichaam en krullende haar zou het meisje wel van haar moeder kunnen hebben, hoewel Lizzie kroezig en Matariki golvend haar had. Lizzie had lichtblauwe ogen, dus had het kind haar barnsteenkleurige ogen niet van haar ouders.

‘Nee, nee!’ Michael Drury schudde gedecideerd zijn hoofd. ‘Natuurlijk is Matariki onze dochter.’

Lizzie keek hem even met een schuldbewuste blik aan.

Michael Drury beantwoordde haar blik niet, maar bleef de duidelijk ontstemde directrice aankijken. Michael had zeker fouten, en Lizzie werd af en toe gek van zijn lichtzinnigheid, maar hij hield zich aan zijn beloftes. Ook aan de belofte die Lizzie hem voor Matariki’s geboorte had afgedwongen: Jij zult het kind nooit verwijten wat zijn moeder is en was.

Michael had inderdaad nooit gevraagd wie Matariki’s vader was, hoewel al snel na haar geboorte duidelijk was dat hij deze fee met haar donkere huid en bruine ogen nooit had kunnen verwekken. De enige opmerking die hier indertijd over was gemaakt, had betrekking op haar naam. ‘Je wilt haar toch niet echt Mary noemen!’ had Lizzie gezegd en haar blik beschaamd neergeslagen. Mary Kathleen, Michaels jeugdliefde, was bijna de peetmoeder van het kind geworden, maar Michael had alleen zijn hoofd geschud.

Nu ging Lizzie rechterop staan. De directrice kon dus niet geloven dat Matariki hun kind was? Nou, als ze een beetje afwist van biologie, moest ze weten dat twee mensen met blauwe ogen nooit een kind met bruine ogen konden krijgen. ‘Ik ben haar moeder,’ zei Lizzie gedecideerd. ‘En verder is ze een kind van de sterren.’

Zo had Hainga, de wijze vrouw van de Maori-stam, Matariki een keer genoemd. Het kind was verwekt in de roes van het Tou-Hou-feest. De Maori’s vierden Nieuwjaar als het sterrenbeeld Matariki zich voor het eerst aan de nachtelijke hemel van het Zuidereiland liet zien.

Mevrouw Partridge fronste weer. ‘Ze is dus niet alleen bovenaards begaafd, maar ook nog door de hemel gezegend.’

Matariki keek de directrice kwaad aan. Ze was vrij argeloos en de woorden van de vrouw zeiden haar niet veel, maar ze voelde wel dat die woorden haar moeder kwetsten. ‘Haikina zegt dat ik een dochter

van het stamhoofd ben,' zei ze trots. 'Dat is zoiets als een prinses... dat denk ik tenminste.'

Lizzie verbeet een glimlach. Zelf had ze dat ook gedacht. Kahu Heke, Matariki's vader, had haar in zijn armen gelokt in de hoop dat ze zijn koningin zou worden. Maar het had totaal anders uitgepakt... en het was goed van Haikina geweest dat ze Matariki dat niet allemaal had verteld.

Mevrouw Partridge keek nog onwilliger, maar nu bemoeide Michael zich ermee.

Hij moest wel ingrijpen, hij kon niet langer aanzien dat Lizzie steeds kleiner werd tegenover deze impertinente matrone. 'Mevrouw Partridge, dit is Matariki Drury, de dochter van Michael en Elizabeth Drury. Zo staat het in het geboorteregister van Dunedin en we zouden het op prijs stellen als u dat ook als zodanig accepteert. Onze dochter is een slimme meid, maar we willen haar talent ook weer niet bovennatuurlijk noemen. Haar huislerares Haikina heeft de missieschool bezocht en kan goed lezen en schrijven, wat ze onze kinderen streng maar liefdevol heeft geleerd. Maar ze spreekt geen Frans of Latijn, en ze kan Matariki niet goed voorbereiden op een studie of op een huwelijk met een man uit dezelfde maatschappelijke klasse.'

Michael legde bijna dreigend de klemtoon op 'dezelfde maatschappelijke klasse'. Mevrouw Partridge moest het niet wagen hem wat dit betreft tegen te spreken. De afgelopen jaren hadden Lizzie en hij hun boerderij bij Lawrence weliswaar niet uitgebouwd tot een schapenbaronaat, maar wel tot een kleine en uiterst succesvolle schapenfokkerij. Ze richtten zich minder op het produceren van veel wol en meer op het fokken van kwaliteitsschapen. Gerichte kruisingen en inmiddels ook experimenten om bijzondere wolkwaliteiten te verkrijgen, waren in een kleiner bedrijf gemakkelijker te realiseren dan op een grote boerderij, waar ze hun handen al vol hadden aan het beweiden en scheren van de enorme aantallen dieren. De rammen en de ooien van Elizabeth Station brachten op veilingen de hoogste prijzen op.

De Drurys stonden over het algemeen in hoog aanzien; toch had vooral Lizzie last van een minderwaardigheidsgevoel als ze waren uitgenodigd voor bijeenkomsten van de schapenfokvereniging of voor een plaatselijk bal. Beide Drurys kwamen uit een eenvoudig milieu, en vooral Michael deed niet veel moeite maatschappelijke omgangsvormen te hanteren. Lizzie deed er meer moeite voor, maar zij was verlegen. In aanwezigheid van de Wardens van Kiward Station of de

Barringtons en de Beasleys uit Canterbury lieten haar glimlach, die normaliter wonderen verrichtte, en haar stem het afweten. Matariki, dat had ze gezworen, zou het niet zo vergaan en de Otago School voor Meisjes moest haar dan ook voorzien van de intellectuele bagage die daarvoor noodzakelijk was.

Matariki had sowieso geen last van verlegenheid. Ze was ook niet zenuwachtig toen mevrouw Partridge eindelijk de moeite nam haar een toets af te nemen met een paar kennisvragen en rekensommen. Met een heldere stem – en zonder zelfs maar een licht Iers accent of het Londense Cockney waarmee Lizzie haar hele leven al kampte – gaf ze antwoord. Wat dat betreft was Haikina een ideale lerares geweest: de jonge Maori-vrouw had op de missieschool uitstekend en accentloos Engels leren spreken. Matariki wachtte verveeld tot mevrouw Partridge haar opgaven had gecorrigeerd.

Daarna keek de directrice iets welwillender, want Matariki had alleen bij een bijzonder moeilijk woord een fout gemaakt. ‘Juist, als het om haar kennis van zaken gaat, zijn er geen bezwaren om haar aan te nemen,’ zei mevrouw Partridge ten slotte een beetje zuur. ‘Maar... u moet wel begrijpen dat Mata... eh ...riki hier het enige meisje zal zijn met een dergelijke eh... exotische achtergrond.’

Michael wilde weer fel reageren, maar mevrouw Partridge hief sus-send haar hand.

‘Alstublieft, meneer Drury, ik zeg dit met de beste bedoelingen. Wij hebben hier meisjes... nou ja, de beste families uit Canterbury en Otago sturen hun dochters naar ons toe, en enkele kinderen zijn er... nou ja, die zijn er niet aan gewend...’

‘Wilt u zeggen dat deze kinderen als ze onze dochter zien zo zullen schrikken dat ze meteen naar huis rennen?’ Michael had er nu genoeg van. Geduld was niet een van zijn sterkste punten en dus was hij het liefst direct naar de eerstvolgende school gereden. Het instituut van mevrouw Partridge was misschien wel de beste meisjesschool in Otago, maar echt niet de enige op het Zuidereiland! Aan de andere kant kon hij Lizzie dit onmogelijk nóg een keer laten doormaken; ze leek nu al een bang katje.

‘Ik zeg dit vooral met het oog uw dochter,’ zei mevrouw Partridge. ‘De meeste kinderen hier kennen Maori’s hoogstens als bedienden. Uw dochter zal het niet gemakkelijk krijgen.’

Nu richtte Lizzie zich op. Als zij haar hoofd hief en rechtop ging staan, leek ze langer en zelfverzekerder. Voor het eerst deze dag leek ze

op de blanke vrouw over wie de Ngai Tahu met meer respect spraken dan over wie ook op het Zuidereiland. Volgens hen bezat de *pakeha wahine* meer *mana* dan de meeste krijgers. ‘Mevrouw Partridge, het leven is niet gemakkelijk,’ zei ze rustig. ‘En als Matariki dat niet in ergere situaties leert dan in de omgang met een paar verwende snot-apen op een meisjesschool, is ze te benijden.’

Mevrouw Partridge keek verbaasd naar Lizzie. Zojuist had ze haar nog een grijs muisje gevonden, maar nu...

En Lizzie was nog niet klaar. ‘Misschien went u nog wel aan haar naam als ze hier straks op school zit. Ze heet Matariki.’

Mevrouw Partridge vertrok haar mond. ‘Ja, eh... dat is ook iets wat we nog zouden moeten bespreken. Kunnen we haar niet... Martha noemen?’

‘Natuurlijk sturen we haar naar de Otago School voor Meisjes!’ De Drurys hadden afscheid van mevrouw Partridge genomen, zonder precies af te spreken of Matariki deze school zou gaan bezoeken. Zodra ze buiten stonden, begon Michael op ‘dat impertinente mens’ te schelden.

Lizzie liet hem een tijdje uitrazen. Ze nam aan dat hij wel zou kalmeren als hij de paarden uit de huurstal haalde. Maar toen hij over de Katholieke Meisjesschool Sacred Heart begon, maakte ze fel duidelijk wat zij ervan vond: ‘Otago is de beste school. Je hebt zelf gehoord dat alle schapenbaronnen hun dochters daar naartoe sturen. En ze willen Matariki aannemen, dus zou het waanzin zijn het niet te doen.’

‘Die jonge rijke meiden zullen haar leven tot een hel maken!’ zei Michael opgewonden.

Lizzie glimlachte. ‘Zoals ik al tegen mevrouw Partridge zei, bestaat de hel niet uit fluwelen banken, Engelse meubels en goed verwarmde klaslokalen. Op dergelijke plaatsen zijn misschien een paar duiveltjes te vinden, maar zeker niet zoveel als in de gevangnissen van Newgate en Wicklow, of in Australische strafdampen en Nieuw-Zeelandse goudgraverskampen. Dat hebben wij allemaal overleefd, Michael, en dan denk jij dat Matariki het niet op een meisjesschool uithoudt?’

Michael keek haar beschaamd aan. ‘Zij is in elk geval een prinses,’ zei hij glimlachend. Daarna vroeg hij aan zijn dochter: ‘Wil je naar deze school, Matariki?’

Matariki haalde haar schouders op. ‘De kleren zien er leuk uit,’ zei

ze en ze wees naar een paar meisjes in het rood-blauwe schooluniform van de Otago School.

Lizzie dacht dat haar dochter er daarin verrukkelijk zou uitzien. Ook de witte bloes paste goed bij Matariki's bijna goudkleurige huid, rode lippen en zwarte haar dat even zacht was als dat van Lizzie, maar wel dikker.

‘En Haikina zegt dat meisjes veel moeten leren, meer dan jongens! Iemand die veel weet, heeft veel *mana* en iemand met de meeste *mana* kan stamhoofd worden.’

Lizzie lachte een beetje gedwongen. Ze wist helaas uit ervaring dat te veel *mana* niet altijd goed was voor een vrouw. ‘Maar vriendinnen, Matariki...’ – met tegenzin besloot ze dat ze haar dochter wel op de mogelijke problemen op deze school moest wijzen – ‘...het is goed mogelijk dat je hier geen vriendinnen zult vinden.’

Matariki keek haar moeder rustig aan. ‘Een stamhoofd, zegt Haikina, heeft geen vrienden. Stamhoofden zijn on... onaan...’

‘Onaanraakbaar,’ zei Lizzie. Ook dat woord riep nare herinneringen op.

Matariki knikte. ‘Dan zal ik dat dus ook zijn.’

‘Zullen we nog even bij de Burtons langsaan?’ vroeg Lizzie, met een zekere tegenzin, toen hun sjees in zuidwestelijke richting over de niet bepaald verharde straten van Dunedin hobbelde.

Pastoor Burton was weliswaar altijd haar vriend geweest, maar zijn vrouw Kathleen bekeek ze nog altijd met enig wantrouwen. Michael had te lang van zijn ‘Mary Kathleen’ gehouden en zijn huwelijk met Lizzie was bijna niet doorgegaan toen zijn liefde voor haar weer was opgelaaid. Lizzie had het contact met de Burtons daarom het liefst verbroken en wist dat pastoor Peter dat wel zou hebben begrepen, want hij vond het ook niet prettig als Michael en Kathleen bij elkaar waren. Maar Sean was er ook nog, de zoon van Kathleen en Michael. Sean was bijna volwassen geweest toen hij zijn vader leerde kennen en ook al waren vader en zoon niet heel close met elkaar, toch mochten ze elkaar niet helemaal uit het oog verliezen.

‘Zitten zij niet in Christchurch?’ vroeg Michael. ‘Volgens mij heeft Heather daar een tentoonstelling.’

Heather was Kathleens dochter uit haar huwelijk met Ian Coltrane – weer iets waar Michael liever niet aan dacht. Vier jaar voor dat huwelijk was Michael gedwongen geweest zijn zwangere verloofde Kathleen

in Ierland achter te laten nadat hij was gedeporteerd omdat hij graan had gestolen. Kathleen had echter niet op zijn terugkeer kunnen wachten, want haar vader had haar uitgehuwelijkt aan de paardenhandelaar Ian Coltrane die had beloofd een vader te zijn voor haar kind. Het was een ongelukkig huwelijk geweest, maar toch hadden ze samen twee kinderen gekregen. Het jongste kind was Heather, die op dat moment naam maakte als portretschilder en wier schilderijen deze week tentoon werden gesteld door een galerie in Christchurch. Kathleen en Peter waren daar met de jonge vrouw naartoe gereisd om deze gebeurtenis te vieren.

Toen Lizzie Michael dit hoorde zeggen, dacht ze dat het niet klonk alsof hij dat jammer vond. Ook hij leek niet veel zin te hebben op bezoek te gaan bij de Burtons, hoewel ze heel vriendschappelijk met elkaar omgingen. Maar het zou wel vreemd voor hem zijn te zien dat zijn oude liefde met een andere man was getrouwd, vooral omdat Peter een geestelijke was van de Church of England. Michael en Kathleen waren in hetzelfde dorp in Ierland opgegroeid en natuurlijk katholiek opgevoed. Misschien vond Michael het gezelschap van de belezen, goed opgeleide Peter Burton wel imponerend of het gezelschap van zijn niet minder belezen en al even goed opgeleide zoon Sean nog imponerender.

Michael vond het geen probleem dat een pastoor slimmer was dan hij, maar hij stoorde zich wel aan de betweterigheid van zijn zoon – vooral doordat de jongen hem toen ze elkaar nog maar net kenden duidelijk had laten merken dat hij niets van zijn biologische vader wilde weten. Inmiddels was dat iets minder geworden. Sinds Kathleen met Peter Burton was getrouwd en Michael met Lizzie Owens, voelde Sean zich niet meer bedreigd door de vader die zomaar in zijn leven was opgedoken.

‘Sean is nu trouwens nog op zijn werk,’ zei Michael. Sean had rechten gestudeerd aan de universiteit van Dunedin en was net begonnen met zijn eerste baan als referendaris. Hij wilde advocaat worden en werkte keihard. ‘Als we hem willen zien, moeten we in de stad blijven. Zullen we naar een hotel gaan?’

De afstand tussen Dunedin en Elizabeth Station was ongeveer zestig kilometer en Lizzie werd een beetje verdrietig toen ze eraan dacht dat ze straks zover bij haar dochter vandaan zou wonen. Wat de overnachting betreft twijfelde ze. Aan de ene kant hield ze van de luxe van een goed hotel en zou ze beslist genieten van een heerlijk diner en een

glas wijn met Michael. Wijn was net als wijnbouw een passie van Lizzie; ze probeerde zelfs druiven te telen op hun boerderij. Aan de andere kant werd Haikina misschien ongerust als ze die avond tegen de afspraak in niet thuiskwamen. Haikina, haar vriendin en de huislerares van hun kinderen, had de toelatingstoets van Matariki net zo spannend gevonden als Lizzie en zou het een eer vinden als de school een halve Maori aannam. Bovendien zou Haikina de handen vol hebben aan de jongens. Lizzie vond het niet eerlijk om de jonge Maori-vrouw zonder dat het was afgesproken met hen alleen te laten.

‘Nee, laten we maar doorrijden,’ zei Lizzie ten slotte. ‘Sean heeft misschien wel andere plannen, we moeten hem maar niet overvallen. We kunnen hem beter opzoeken als we Matariki naar school brengen.’

Michael haalde zijn schouders op. Lizzie vond het een opluchting dat hij het losse contact met Sean en Kathleen kennelijk prima vond. Michael stuurde het span – mooie, sterke paarden waar hij heel trots op was – langs de kerk en de pastorie van Caversham, een voorstad van Dunedin en Peter Burtons gemeente. Daarna reden ze snel door de bergen in de richting van Lawrence. Deze weg was breed en goed verhard, maar niet druk.

Dat was vroeger wel anders geweest. Lizzie en Michael waren tijdens de goudkoorts naar Otago gegaan. Toen heette Lawrence nog Tuapeka en stroomden er elke dag honderden mensen naar Gabriël’s Gully waar goud was gevonden. Het gebied zag er tegenwoordig nog steeds uit alsof er een veldslag had plaatsgevonden. De bodem was zo vaak omgewoeld dat de normale vegetatie volkomen was verstoord; de goudgravers hadden een modderwoestijn achtergelaten die zich maar heel langzaam herstelde.

Inmiddels waren de goudvindplaatsen rondom Lawrence vrijwel uitgeput, in elk geval alle plaatsen waar de goudgravers mochten komen. Lizzie glimlachte toen ze aan de goudreserves op Elizabeth Station dacht. Alleen zichzelf en de Maori-stam die daar woonde wisten hoeveel goud er in de rivier op haar land zat, en ze hadden er allemaal belang bij dat aan niemand te vertellen. Dankzij dat goud hadden de Drury’s hun boerderij kunnen kopen, was de Maori-stam naar de maatstaven van de Ngai Tahu rijk en kon Matariki nu naar een betere school.

De goudgravers waren verder getrokken naar nieuwe vindplaatsen bij Queenstown. De nederzettingen die ze hadden gesticht en die eerst groot en druk waren geweest, waren gekrompen tot dorpen die alleen nog werden bewoond door een paar boeren en handelaren. Natuurlijk

waren er ook enkele schurken en avonturiers achtergebleven: goudgravers die te oud, te moe of te lui waren om hun geluk elders te beproeven. Zij groeven nog altijd in de bossen rondom Lawrence, ook een reden waarom Michael en Lizzie Haikina en de kinderen liever niet alleen op Elizabeth Station lieten. Als ze van plan waren een nacht weg te blijven, vroeg Lizzie of de stam hen wilde beschermen en dan stuurde het stamhoofd een paar krijgers die aan de rivier kampeerden.

De Drurys hadden zich echter geen zorgen hoeven maken. Toen hun paarden het bos uit kwamen en de toegangsweg van Elizabeth Station op reden, zagen ze al beweging bij de rivier. Een sterke Maori was boven de waterval met een goudpan bezig, terwijl Haikina viste. In het vijvertje eronder speelden Kevin en Pat, de jongste zonen van Michael en Lizzie.

Hemi, Haikina's man, zwaaide naar hen en ging door met zijn werk. Maar Haikina liet de hengel op de oever vallen en liep de wagen tegemoet. Ze was een lange, slanke jonge vrouw met lang, steil haar. Waarschijnlijk omdat ze vond dat het bij haar werk als lerares paste, droeg ze net als de blanken – *pakeha*, zoals de Maori's hen noemden – een jurk, maar ze had de rok nonchalant opgetrokken en vastgebonden, zodat haar lange, bruine benen te zien waren. 'Hoe is het gegaan, Matariki?' vroeg ze opgewonden.

Matariki ging rechtop staan: 'Vorming maakt het hart zo sterk als een eik!' citeerde ze trots het motto van de Otago School voor Meisjes.

Lizzie keek haar dochter verbijsterd aan. *Waar had ze dat vandaan?* Kennelijk had ze dat ergens gelezen en onthouden.

'Alleen weet ik niet hoe sterk een eik is,' zei Matariki. 'Misschien is eikenhout lang niet zo hard als het hout van de kauri of de totara...'

Michael schoot in de lach. 'Lieve god, we wonen echt aan het einde van de wereld! De kinderen groeien op zonder een eik te hebben gezien! Eikenhout is heel goed hout, Riki, absoluut voldoende voor een sterk hart!'

Haikina vroeg glimlachend: 'Dan nemen ze je dus aan?'

Matariki knikte. 'Inderdaad. Alleen als... Maar alleen als stamhoofd- dochter. En ik moet Martha heten, omdat de directrice Matariki niet kan uitspreken.'

Haikina omhelsde Matariki spontaan. 'Op de missieschool werd ik Angela genoemd!' vertelde ze.

'En dan heet ik Hongi Hika!'

Kevin en Pat hadden hun ouders inmiddels gezien en niet de moeite

genomen zich aan te kleden of zelfs maar af te drogen voordat ze hen tegemoet liepen. Pat, de jongste, klom op de bok en sloeg zijn armen om Michael heen. Kevin, die vond dat hij met zijn acht jaar groot genoeg was om in Dunedin naar school te gaan en jaloers was op Matariki omdat zij dat al wel mocht, was trots op zijn naam: ‘Als je op school een nieuwe naam krijgt, wil ik net zo heten als het belangrijkste stamhoofd.’

‘Het belangrijkste stamhoofd is Te Maiharanui,’ schreeuwde Matariki tegen hem. ‘En Hone Heke! Bovendien kun je op de *pakeha*-school niet net zo heten als een stamhoofd. Je moet een *pakeha*-naam hebben. Misschien... kapitein Cook? Of prins Albert?’

Lizzie lachte, maar Michael zei streng: ‘Kevin, jij hebt een goede, oude, Ierse naam! Jij bent vernoemd naar je opa die de beste whiskey van West-Ierland stookte! En dan heb ik het niet eens over zijn vioolspel en...’

‘Jij bent vernoemd naar de heilige Kevin,’ verbeterde Lizzie hem, met een boze blik op haar man. ‘Dat was een belangrijke, goede man die het klooster in Glendalough heeft gesticht. Hij stookte waarschijnlijk geen whiskey, maar dat weet ik niet zeker. Hoe dan ook, niemand zal je een andere naam geven, daar hoef je niet bang voor te zijn.’

‘Alleen meisjes krijgen een nieuwe naam!’ zei Matariki terwijl ze waardig van de wagen klom. ‘Ik krijg ook nieuwe kleren!’

Michael trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dat gaat een vermogen kosten,’ zei hij tegen Hemi die naar hem toe slenterde en hem zwijgend een fles whiskey aangaf. Michael nam een slok en keek de Maori grijnzend aan. ‘Jullie hebben dus ook weer geld nodig?’ Hij wees naar de goudpan.

Hemi zuchtte. ‘Er komen berichten uit het noorden, en eisen, zou je ze kunnen noemen.’ Net als Haikina sprak ook Hemi goed Engels en mede daardoor was hij een van Michaels weinige vrienden in het Maori-dorp.

In feite had Lizzie – en later natuurlijk Matariki – de contacten gelegd. Lizzie sprak de taal van de Ngai Tahu en had bij hen gewoond. Michael stond altijd in haar schaduw en dacht dat de krijgers hem maar een slappeling vonden. Hemi had echter net als Haikina op de missieschool gezeten en daarna op een grote schapenboerderij gewerkt. Kortgeleden was hij teruggekeerd naar de stam, maar vooral naar Haikina.

‘Eisen?’ vroeg Michael. ‘Vertel me niet dat jullie *kingi* op het idee is gekomen belastingen te gaan heffen.’

Hemi lachte grimmig.

Tot enkele decennia terug was er in Nieuw-Zeeland geen centrale Maori-regering, tot iemand had bedacht dat het voor de onderhandelingspositie van de stammen met de blanken beter zou zijn als ze door één 'koning' werden vertegenwoordigd. Tawhiao, oorspronkelijk stamhoofd van de Waikato-stammen, was nu de tweede *kingi*.

'Dat zou het einde van zijn koningschap betekenen,' zei Hemi. 'Maar inzamelingen of vrijwillige donaties komen wel voor, meestal van stamhoofden die tegen de *pakeha* in opstand komen. En wij, de Ngai Tahu, kopen ons graag vrij. Op het Noordereiland gaan ze hun gang maar als ze oorlog willen voeren; wij leven liever in vrede met de *pakeha*...'

De stammen op het Zuidereiland losten conflicten inderdaad meestal op door onderhandelingen.

'Opstandige stamhoofden, dat klinkt inderdaad naar Kahu Heke,' zei Michael. 'Houdt hij nog altijd zo verschrikkelijk huis bij de Hauhau?'

Hauhau was een Maori-naam voor de tak van de religieuze beweging Pai Marire, die zich sterk maakte voor het behoud van Maori-tradities en het liefst ook voor het terugkrijgen van land waar tegenwoordig *pakeha* woonden. Kahu Heke had dat altijd al gevonden, hoewel hij daar vóór de opkomst van de Hauhau eigenlijk geen mogelijkheden voor had gezien. In plaats van een *pakeha*-vrij Nieuw-Zeeland droomde hij nu van een Maori-natie onder een sterke, vasthoudende *kingi*. Een tijdje had hij zichzelf als zodanig gezien, waarbij hij grootmoedig een brug naar de blanken had willen slaan: Lizzie Owens, de *pakeha wahine*, had zijn koningin moeten zijn.

Uiteindelijk had Lizzie voor Michael gekozen, waarna Kahu Heke besloot dat de Hauhau zijn nieuwe springplank naar zijn heerschappij waren. Maar meteen in het begin was er al iets misgegaan: Kahu Hekes troepen hadden de anglicaanse geestelijke Carl Völkner gedood en daarna was Kahu ondergedoken.

'Kahu Heke weet helaas iets te veel over ons goud,' verzuchtte Hemi. 'We denken dat het door hem komt dat ons steeds weer wordt gevraagd de zegenrijke strijd voor ons land, Aotearoa, op z'n minst financieel te steunen. Maar we hebben geen keus immers? Straks sturen ze weer Hauhau-missionarissen naar ons toe en krijgen onze mensen zin in mensenvlees...' Hij zwaaide grijnzend met de goudpan.

Aotearoa was de Maori-naam voor Nieuw-Zeeland.

Michael nam nog een slok whiskey. 'Het belangrijkste is dat Kahu Heke blijft waar hij is,' zei hij met een blik naar Matariki die haar

mooie kanten kleding had uitgetrokken en naakt met haar broertjes in de vijver sprong. Dat kon ze niet meer doen als ze op de Otago School voor Meisjes zat.

Matariki Drury was een gelukkig kind. Ze was nog nooit onheus behandeld of afgewezen. Iedereen hield van het leuke, levendige meisje. Toen ze nog in het stadje Lawrence op school zat was haar afstamming vast weleens onderwerp van gesprek geweest, maar dat liet men het kind zelf niet voelen. In het voormalige goudgraversstadje Tuapeka woonden veel mensen met een aanstootgevend verleden: de eerbiedwaardige eigenares van het theehuis was bijvoorbeeld een voormalig hoertje en de kruidenier had het terrein voor zijn bedrijf niet zozeer te danken aan geluk bij het goudwassen als wel aan handigheid bij het kaarten. Een beetje ontrouw van Lizzie Drury was dan niet van belang... Bovendien waren Lizzie en Michael de rijkste en meest geachte inwoners van het stadje. Zij waren immers een zeldzaam voorbeeld van het feit dat goudzoekers echt een vermogen konden vergaren en dat ook konden behouden. Met Matariki Drury was er zelfs een kind uit Lawrence op de gerenommeerde Otago School voor Meisjes aangenomen! Zodra Matariki weer in de stad kwam, genoot ze van de bewondering en de felicitaties. Juffrouw Barbara nodigde haar binnen voor warme chocolademelk en de kruidenier gaf haar zuurstokken die ze met tegenzin met haar broertjes deelde.

Matariki was minder vaak in het enkele kilometers van Elizabeth Station gelegen Lawrence te vinden dan in het Maori-dorp. Daar woonden haar vriendinnen en familieleden, en natuurlijk hield men daar ook van haar. Bij de Maori's waren kinderen altijd welkom en had iedereen altijd tijd voor hen. Matariki vlocht samen met de andere Maori-meisjes vlas en leerde hoe je van geharde vlasbladeren danskleren maakte. Met haar mond en neus bespeelde ze de Nguru-fluit en ze luisterde naar de verhalen van de oma's en opa's over Maori-goden en Maori-helden.

Thuis hoorde ze van Michael sprookjes over Ierse heiligen en helden, en Lizzie vertelde haar alles over de wijnbouw. Matariki hielp bij de wijnoogst, maar het druivensap dat direct na het persen ontstond vond ze te zuur. Dat gold later helaas ook voor de wijn, maar dat versterkte Lizzies ambitie als wijnboer alleen. Lizzie had als jonge vrouw op het Noordereiland in het huis van gouverneur James Busby gewerkt, die als een van de eersten wijnstokken naar Nieuw-Zeeland bracht. Daar had hij niet veel succes mee gehad, maar dat maakte Lizzie niets uit.

Matariki leerde van haar moeder om nooit op te geven en altijd optimistisch te blijven; ze had een zonnig karakter.

Ook op haar eerste schooldag op de Otago School voor Meisjes was Matariki in een goede bui. Haar moeder was zenuwachtig toen ze door de enorme deuren van het statige pand naar binnen liepen. Het was de eerste dag na de vakantie en in de hal en op de verdiepingen was het een drukte van belang. De meeste leerlingen woonden niet in Dunedin, maar op een schapenboerderij ver weg en woonden in het internaat van de school. Daar zou Matariki ook gaan wonen, maar nu stond ze in de hal en keek belangstellend om zich.

Lizzie wilde op zoek naar het secretariaat. ‘Wacht hier,’ zei ze tegen haar dochter. Ze had een hele stapel formulieren moeten invullen, was onzeker over bepaalde dingen op de lijst die de school haar bij de aanmelding had gegeven en was opnieuw geïmponeerd. Zou ze Matariki meenemen naar het secretariaat of niet? En wie zou haar helpen haar bagage uit te laden? Michael had niet mee kunnen komen, want op diezelfde dag was er een belangrijke veeveiling. Lizzie miste zijn zorgeloze zelfverzekerdheid en liep dus maar achter een andere moeder aan het secretariaat binnen.

Matariki bekeek de schilderijen aan de muur van de hal, maar lang konden de stilleven en landschappen haar niet boeien. De drukte in de gangen van de woonvleugels was veel spannender. Ze keek naar leerlingen die elkaar begroetten, met elkaar fluisterden en lachten, en ze zag dat twee iets oudere Maori-meisjes in een lichtblauwe jurk, een kapje en een kanten schortje met hun koffers en tassen sleepten. Ze zagen er niet erg gelukkig uit en geen van de meisjes zeiden iets tegen hen. Matariki wilde hen net aanspreken toen iemand vanuit een openstaande kamerdeur iets tegen haar riep.

‘Ben je nieuw? Waarom sta je hier te niksen? Kom, pak deze spullen aan en breng ze naar de huismoeder. Ze moeten geplet worden, want in de koffer zijn ze helemaal gekreukeld.’ De stem was van een groot blond meisje dat de verbijsterde Matariki een stapel blouses en rokken in de arm drukte en een beweging maakte alsof ze een vlieg wegjoeg.

Matariki liep gehoorzaam in de gewenste richting, hoewel ze geen idee had wat een huismoeder was en hoe je die moest vinden. Ten slotte sprak ze een meisje met donker haar aan dat theatraal met haar ogen rolde.

‘Hebben ze je dat niet verteld toen je hier begon? Je komt vast recht-

streeks uit het oerwoud!' Terwijl haar vriendinnen lachten, wees het meisje haar toch de weg.

Even later vond Matariki een soort waskamer, waar een mollige vrouw de nieuwe leerlingen beddengoed en handdoeken gaf. Matariki ging netjes in de rij staan en wachtte rustig tot de vrouw haar aankeek.

'Wat is dit, breng je me iets in plaats van iets op te halen?' vroeg ze vriendelijk.

Matariki maakte een kniebuiging, zoals Haikina het haar had geleerd. Op de missieschool was dat verplicht geweest als je een lerares tegenkwam. 'Ze moeten geplet worden,' herhaalde ze de wens van de andere leerlinge.

De vrouw fronste. 'Is dat zo? Zeg, ben jij het nieuwe dienstmeisje? Ik dacht dat die volgende week pas kwam. In deze chaos kun je immers niemand inwerken, bovendien zou ze ouder zijn.' Ze keek verbaasd naar Matariki.

'Ik ben Mata... eh... Martha Drury. Ik kan nog niet strijken, maar ik wil het graag leren. Net als geschiedenis en aardrijkskunde en literatuur.' Ze somde de vakken op die ze zich kon herinneren. 'Maar strijken stond niet op het lesrooster.'

De huismoeder begon te schateren en nam eerst de stapel kleren van Matariki aan. 'Hartelijk welkom, kind! Ik ben mevrouw Maynard, de huismoeder. En jij bent het meisje uit Lawrence, wier naam onze zeer geëerde directrice niet kan uitspreken! Hoe heet je ook alweer? Matariki, hè? Nou, ik vind die naam helemaal niet zo moeilijk. Ik kom uit Australië, liefje, en de Aboriginals daar hebben pas vreemde namen! Kun jij je voorstellen dat iemand Allambee heet? Of Loorea?'

Matariki glimlachte. Mevrouw Maynard was aardig en ze voelde zich meteen niet meer zo onwennig op deze school.

'Zo, en nu moet je me maar even aanwijzen wie je dat strijkgoed in je handen heeft gedrukt. We zullen haar even iets duidelijk maken, Matariki! Die kleine schapenbaronessen vergeten tijdens de vakanties altijd dat hier niemand is die de boel achter hen opruimt!'

Behalve de Maori-dienstmeisjes dan, dacht Matariki. Ze zag dat de andere meisjes nieuwsgierig naar haar en de huismoeder keken en dat de Maori-meisjes al even verbaasd waren als de *pakeha*, maar snel verlegen hun hoofd bogen. Waren ze soms bang voor de huismoeder?

'Ze zijn zo vreselijk onderdanig,' verzuchtte mevrouw Maynard

toen ze zag dat Matariki met een medelijdende blik naar hen keek. ‘Ze komen van de missieschool, weet je. Daar maken ze vaker een kniebuiging en bidden ze meer dan ze iets leren.’

Nu pas realiseerde Matariki zich dat geen enkele leerlinge een kniebuiging maakte toen mevrouw Maynard langs hen heen snelde. De meisjes begroetten haar blij – kennelijk vond iedereen de huismoeder aardig.

Ten slotte gaf mevrouw Maynard het blonde meisje dat ze met Alison Beasley aansprak een standje. Alison kreeg haar wasgoed terug met de opdracht die zelf te strijken en de nieuwe leerlinge meteen voor te doen hoe het moest. ‘De eersteklassers verwachten je morgen om tien uur in de waskamer, Alison. Ik ben er natuurlijk ook. En de komende tijd is het jouw verantwoordelijkheid dat de kleintjes elke dag in nette kleren in de les verschijnen.’

Alison vertrok geïrriteerd haar mond. Zij zat al in de derde klas, kwam van een grote schapenboerderij en was thuis waarschijnlijk niet gewend om in de huishouding te helpen of waar dan ook verantwoordelijk voor te zijn.

‘O ja, en om verdere misverstanden te voorkomen...’ – mevrouw Maynard verhief haar stem, zodat alle meisjes in de gangen en in de kamers haar hoorden – ‘...dit is jullie nieuwe medeleerlinge Matariki Drury. Zij heeft er niets op tegen als jullie haar Martha noemen, maar ze gaat zeer zeker jullie kleren niet strijken!’

Alison keek met een spottende blik naar Matariki. ‘Waar komt ze dan vandaan?’ vroeg ze. ‘Vast niet van een van de grotere schapenboerderijen.’

Mevrouw Maynard zei boos: ‘Alison, je gelooft het vast niet, maar er zijn ook uiterst slimme en waardevolle mensen die niet van een schapenbaronaat afstammen.’

Matariki beantwoordde de blik van de oudere leerlingen met haar kenmerkende gelatenheid. ‘Klopt,’ zei, waarmee ze de preek van de huismoeder onderbrak, ‘ik ben een echte prinses.’

Lizzie was vreselijk ongerust en zo opgelucht dat ze bijna begon te huilen toen mevrouw Maynard Matariki ongeschonden bij haar terugbracht.

‘Matariki was een beetje verdwaald,’ vertelde ze, ‘maar daardoor hebben we al wel kennis kunnen maken. Uw dochter is een heel bijzondere meisje.’

Lizzie fronste en keek argwanend naar Matariki en mevrouw Maynard. Bedoelde de huismoeder dat vriendelijk of spottend?

Matariki keek haar lachend aan. ‘De andere leerlingen dachten dat ik een dienstmeisje was!’ reageerde ze opgewekt.

Mevrouw Maynard beet op haar lip. ‘Dat vind ik natuurlijk bijzonder pijnlijk, mevrouw Drury. Wij...’

Lizzie keek haar woedend aan. ‘Die kleine monsters zijn nu dus al begonnen haar te kleineren?’ Het leek alsof ze Matariki’s toekomstige medeleerlingen persoonlijk de mantel wilde uitvegen. Lizzie werd misschien verlegen ten overstaan van autoriteiten, maar ze vocht als een leeuwin voor haar dochter.

Mevrouw Maynard zocht naar een excuus. ‘Het spijt me ontzettend. Het was gewoon –’

Matariki viel haar echter alweer in de rede: ‘Het was grappig!’ zei ze opgewekt. ‘En ik heb altijd al dienstmeisje willen zijn. Net als jij vroeger, mama! Je zei toch dat je dat leuk vond!’ Terwijl ze dit zei, maakte ze een kniebuiging en keek haar moeder en mevrouw Maynard met haar onweerstaanbare glimlach aan.

Lizzie glimlachte terug. Misschien hadden deze meisjes haar dochter willen kwetsen, maar Matariki was sterk en had niemand nodig die voor haar in de bres sprong.

Mevrouw Maynard glimlachte nu ook weer, vooral van opluchting. ‘Zoals ik al zei, een heel bijzonder meisje. We zijn er trots op dat we prinses Matariki Drury in ons midden hebben.’

Matariki’s schooltijd verliep net als haar eerste dag op de Otago School voor Meisjes. Wat Alison en andere meisjes ook deden om de halve Maori te pesten of boos te maken, het bleek praktisch onmogelijk om Matariki te kwetsen. Toch was ze niet naïef. Al na een paar weken had ze door dat haar medeleerlingen het gemeen bedoelden en ze begreep hun spottende en insinuerende opmerkingen heel goed, maar ze was niet van plan dat serieus op te vatten. Ze liet Alisons valse opmerkingen over ‘bedelprinsessen’ en haar poging Matariki de bijnaam ‘Assepoester’ te geven gewoon van zich af glijden.

In het eerste schooljaar koos mevrouw Maynard Matariki’s kamerogenotes zorgvuldig uit. Ze probeerde meisjes uit te kiezen die tolerant en verstandig waren, maar ze merkte al snel dat het Matariki niet veel kon schelen met wie ze de kamer deelde. Matariki was vriendelijk tegen

iedereen, maar probeerde geen nauwe band met iemand op te bouwen. Op vrijdagmiddag meteen na schooltijd reed ze naar huis. Haar vader had in de dichtstbijzijnde huurstal een sterk, klein paard voor had gestald en de merrie had onder de schapenbaronessen op de school een kleine sensatie veroorzaakt. Kiward Igraine, die Matariki gewoon Grainie noemde, was gefokt door de Wardens van Kiward Station, Canterbury. Een zuivere Welsh-Cob-merrie van uitstekende afstamming en ongetwijfeld bijzonder duur. Dankzij Grainie hoefde Matariki niet door haar ouders opgehaald te worden, zoals de meeste andere meisjes.

Mevrouw Partridge maakte zich daar eerst wel wat zorgen over. 'Het is immers bijna zestig kilometer, meneer Drury, als het kind iets overkomt...'

Michael Drury lachte, net als zijn dochter. 'Grainie rent als de bliksem, mevrouw Partridge!' zei Matariki trots. 'Niemand kan me overvallen, want ik ben veel te snel voorbij!'

Op de drukke wegen rondom Dunedin was het gevaar van straatrovers minimaal. Alleen op de oude goudvelden hingen twijfelachtige figuren rond, maar wat dat betreft zorgden de Maori's voor bescherming. De Ngai Tahu namen de streken die de goudzoekers hadden doorploegd langzaam weer in bezit, en ze hielden een oogje op Matariki zodra Grainie maar een hoef in de omgeving rondom Lawrence zette.

Natuurlijk had het paard ook door de week beweging nodig om fit te blijven voor de lange tocht in het weekend. Dat was voor Matariki een goede smoes om de school op doordeweekse dagen zodra ze haar huiswerk af had te verlaten. Ze ging niet naar de spel- en naaiavonden of naar de koor- en theaterrepetities waar de andere meisjes met elkaar bevriend raakten.

'Martha praat liever met haar knol!' spotte Alison Beasley steeds weer – mevrouw Maynard bleef de enige op school die het meisje bij haar echte naam noemde –, wat Matariki doodgemoedereerd beaamde.

'Een prinses weet gewoon wat ze aan haar stand verplicht is,' zei Mary Jane Harrington, ook een mikpunt van Alisons spottende opmerkingen omdat ze mollig was. 'De Kiward-Cobs hebben voor zover ik weet een veel langere stamboom dan de Beasleys van Koromiko Station.'

Mevrouw Maynard glimlachte erom en verhuisde Mary Jane zodra het kon naar Matariki's kamer. In de jaren daarna ontwikkelden de meisjes weliswaar geen echte vriendschap, maar hadden wel altijd een goede verstandhouding.

Een paar maanden later kreeg Matariki nog een viervoeter. Tijdens

een van haar ritten kregen ze gezelschap van een lichtbruine hond die hoog op de poten stond. Hij verstopte zich half verhongerd en bang in het stro naast Igraine. Matariki gaf hem haar avondeten en luisterde vervolgens rustig naar de scheldkanonnade van de huurstaaleigenaar.

‘Hier kan dat mormel niet blijven!’ zei Donny Sullivan. ‘Ik peins er niet over om dat beest te vreten te geven!’

‘U hoeft het immers niet voor niets te doen,’ zei Matariki.

De volgende vrijdag liep de hond met Matariki mee tot aan Elizabeth Station en sliep voor haar kamerdeur – absoluut niet bereid het gezelschap te zoeken van Kevin of Pat, die allebei naar zijn gunsten dongen. Matariki wees ook het aanbod van haar ouders af dat de hond op de boerderij mocht blijven. Tijdens het avondeten verstopte ze een bord in haar jurk en bij het eerste ochtendgloren sloop ze naar de beek boven de waterval. De Drurys probeerden hun goudbron geheim te houden voor hun kinderen, maar de Maori’s waren minder voorzichtig en Matariki was niet dom. De volgende maandag betaalde ze Donny Sullivan voor het verblijf van haar hond in zijn stal. De huurstaaleigenaar moest de hond daar wel elke avond opsluiten, want anders vond Dingo – zoals mevrouw Maynard hem had genoemd, naar de honden in haar geboorteland Australië – altijd wel een manier om de Otago School voor Meisjes binnen te komen en voor Matariki’s kamer te gaan liggen.

‘Dat beest kan zich niet op een bijzonder goede afstamming beroepen,’ zei Alison vals. ‘Of wil je soms beweren dat die hond een prins is?’

Matariki haalde alleen veelzeggend haar schouders op.

‘Maar die hond,’ zei Mary Jane, ‘heeft een goed karakter.’

Matariki Drury had geen problemen en veroorzaakte ze ook niet, in tegenstelling tot haar biologische vader, constateerden Michael Drury en zijn vriend Hemi Kute in haar derde schooljaar.

Het was zomer en de mannen zaten met een biertje bij een kampvuur aan de oever van de beek voor Elizabeth Station, terwijl Lizzie en Haikina experimenteerden met het villen, slachten en bereiden van een konijn. Michael had hem geschoten, terwijl Hemi goud had gewassen.

De konijnen waren met een schip naar Nieuw-Zeeland gekomen en vermeerderden zich explosief doordat ze daar geen natuurlijke vijanden hadden. De Ngai Tahu beschouwden ze al snel als nieuwe vlees-

leveranciers. Net zoals ze bij de invasie van de *pakeha* hadden gedaan, legden ze zich ook gelaten neer bij die van de konijnen.

‘Te Kooti beschouwt ze als de nieuwe afgezanten van de god Whiro,’ zei Hemi grijnzend. Hij was slecht te spreken over de Ringatu- en de Hauhau-beweging, want Kahu Heke had alweer om giften ‘gevraagd’. ‘Hij heeft echt het hart uit een konijntje gesneden en dat aan de goden geofferd.’

‘Hagedissen waren toch de afgezanten van Whiro?’ vroeg Lizzie verbaasd. De god Whiro werd beschouwd als de vertegenwoordiger van al het kwaad op aarde, en de hagedis was aan hem gewijd. ‘Die zou ik dus écht niet willen eten!’

‘Die eet jou eerder op!’ zei Haikina lachend. ‘Als de goden je dood willen, sturen ze een hagedis die je dan van binnenuit opeet. Konijnen eten alleen het gras van de schapen op en zijn daardoor eigenlijk schadelijker voor de *pakeha* dan voor de Hauhau. Te Kooti zou dus blij met ze moeten zijn, maar hij grijpt elke aanleiding aan om aandacht te trekken!’

‘Door het ritueel doden van een konijn? Nou, ik weet het niet, hoor!’ Michael pakte de whiskeyfles. ‘Hebben jullie Maori’s niets beters te bieden?’

Hemi reageerde onverwacht serieus. ‘*Tikanga*, bedoel je? Oude gebruiken? Natuurlijk hebben we die, dat weet je toch!’ Lizzie en Michael werden voor alle feesten van de stam uitgenodigd en Lizzie en Matariki zongen en dansten dan altijd mee. Michael voelde zich daar altijd overbodig, en was opgelucht als de stam op een bepaald moment begon te kletsen en whiskey ging drinken. ‘Maar wat de Hauhau allemaal oprakelen...’

‘Ze grijpen deels terug op rituelen uit de Zuidzee. Uit Hawaiki, waar wij vandaan komen,’ voegde Haikina eraan toe en ze leek al even ongerust. ‘Van veel rituelen weet je niet eens of ze ooit op Aotearoa werden uitgevoerd. Het is in elk geval heel lang geleden dat wij onze vijanden opaten. Maar je hoort dingen over de Hauhau: Te Kooti zou mensen tijdens zijn oorlogen op gruwelijke manieren hebben afgeslacht.’

Te Kooti en zijn mannen hadden het Noordereiland tussen 1868 en 1872 door steeds nieuwe overvallen in spanning gehouden. Tijdens één gevecht waren bijna dertig *pakeha* omgekomen, onder wie veel vrouwen en kinderen.

‘Ik kan me niet voorstellen dat Kahu Heke daaraan meedoet!’ zei

Lizzie. Normaal praatte ze nooit over Matariki's vader, vooral niet in het bijzijn van Michael. Natuurlijk had haar man op een bepaald moment gehoord wie Matariki had verwekt en onder welke omstandigheden, want ook bij de Maori's werd geroddeld. Maar tussen de echtelieden was Lizzies relatie met Kahu Heke nooit onderwerp van gesprek geweest. Maar nu kon Lizzie zich niet inhouden, ze moest haar twijfels uiten.

Kahu Heke was immers geen onbehouwen krijger, hij had op de missieschool gezeten tot hij oud genoeg was om te studeren. Als hij geduldiger was geweest en gematigder opvattingen had gehad, had hij advocaat of arts kunnen worden. Maar Kahu was de zoon van een stamhoofd, trots en arrogant, en snel beledigd. De vernederingen die hij eerst bij de missionarissen en later bij verschillende werkgevers op het Noordereiland had ondergaan, hadden hem kwaad gemaakt en daardoor was hij een fanatieke nationalist geworden. In het begin deed hij vaak kinderachtige dingen. Net als zijn voorvader Hone Heke, die in 1845 door zijn driestheid de Vlaggenmastoerlog had ontketend, deed ook Kahu van zich spreken door vlaggenmasten omver te trekken en monumenten van de *pakeha* te vernielen of te bekladden. Pas toen zijn oom Hongi Hika hem aanwees tot zijn opvolger nam hij de politiek serieus. Zijn droom om koning te worden was eerst in rook opgegaan door Lizzie en later door zijn mislukte wraakactie in Opotiki. Hij had Hongi Hika nog altijd niet opgevolgd, want de Ngati hadden een man met gematigder opvattingen tot stamhoofd gekozen en hielden zich volkomen afzijdig van gevechten tegen de *pakeha*.

'Kahu is niet dom,' voerde Lizzie aan. 'En de dingen die de Hauhau prediken... Hij gelooft niet echt dat bepaalde rituelen een krijger ongevoelig maken voor verwondingen of dat je iemand kunt vergiftigen met het water dat van het dak van het huis van het stamhoofd stroomt.'

Michael wilde een hatelijke opmerking maken, maar Hemi legde hem het zwijgen op. 'Hij niet,' zei de jonge Maori. 'Dat neem ik in elk geval aan, ik ken hem immers niet.' Toen Kahu Heke bij de Ngai Tahu te gast was, zat Hemi nog in Dunedin. 'Maar zijn aanhangers ken ik wel! De gemiddelde Hauhau is een krijger, geen missieschoolleerling. Ze worden gerekruteerd uit de grote stammen op het Noordereiland, die elkaar altijd hebben bevochten. Nu trekken een paar van hen samen op tegen de *pakeha*, maar als je het mij vraagt willen ze vooral bloed zien. Ze willen ergens in geloven, ergens enthousiast over worden, en als ze daarbij een vette buit opstrijken, des te beter.'

‘Kahu zou dat niet mogen steunen,’ zei Lizzie ongerust.

Haikina knikte. ‘Klopt. Maar wat deze dingen betreft, heeft hij nooit scrupules gehad en dat maakt me bang. Je weet nooit wat dat soort mensen zich in het hoofd haalt en op welk idioot gebruik of op welke *tapu* ze zich vervolgens beroepen om een nieuwe oorlog te ontketenen.’

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden
Vriendinnen voor het leven

Wereldvrouwen-serie

Tot aan de sterren
Een droom achterna

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

De schaduw van de kauri-boom is het tweede boek in de serie
'De sterren van Matariki'.

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, april 2025

Oorspronkelijke titel *Im Schatten des Kauribaums*

Copyright © 2010 Bastei Lübbe AG, Keulen

Deze uitgave is tot stand gekomen via Internationaal Literatuur Bureau BV,
Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of Sarah Lark to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016, 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Landkaart Reinhard Borner, © 2012 Bastei Lübbe AG, Keulen

ISBN 978 90 261 8042 2

ISBN e-book 978 90 261 5836 0

ISBN luisterboek: deel 1 978 90 261 5891 9, deel 2 978 90 261 5892 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van
het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan
het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining niet toegestaan.